

Tartalom

- Szalagavató 2003
 - A kétszintű érettségiről
 - Egy arc a Révaiból
 - Cím nélkül
 - Búcsúzik a 12.A
 - In Memoriam Bakter
 - A 12.C krónikája
 - Várunk...
-

Szalagavató 2003

Hideg volt, és állt a levegő, amikor lassan elegáns női cipők kopogása szakította meg a téli alkonyat csendjét az iskola udvarán. 2003. február 14. este 6 óra tájékán lehetett. Már szinte alábbhagyott a délutáni szerelmi zsongás, de valami új, rejtett izgalom költözött a végzős diákok szívébe. Eljött végre a szalagavató.

Az eddig a szürkületben várakozó, ünneplőruhás tömeg lassan megtöltötte a dísztermet. A műsort az igazgató úr beszéde nyitotta meg, majd egy verset és néhány zenei előadást hallhattunk. Az ünnepséget iskolánk néhány rendkívül tehetséges tanulója zárta táncbemutatójával. Az igazi báli hangulatot idéző keringőkön kívül a remek mozgással előadott latin-amerikai táncok is elbűvölték a közönséget.

A közös ünnepséget követően a szalagavató kicsit meghittebbé vált, hisz mindnyájan visszavonultunk az osztálytermekbe. Ekkor tűnt fel igazán arcunkon az érzések különös játéka, mikor az ember már megsejti az elválást, de ugyanakkor felemelően boldog is. Mindenki számára felejthetetlen pillanatokat jelentett a szalagok átadása. Osztályfőnökünk pár különösen kedves és biztató szó kíséretében egyenként tűzte fel a gyönyörű ruhákra a szalagokat.

Ám az ünnep itt még egyáltalán nem ért véget, hisz a számunkra legfontosabb dolog csak ezután következett. Elérkezett ugyanis az idő, hogy előadjuk a paródiát, melyet ekkorra már tanáraink is hozzánk hasonló izgalommal vártak. Mindenki rettenetesen élvezte a ruhák és a frizurák igazítását, a tökéletes hasonlóság érdekében. A paródiák szerencsére sikert arattak. Reméljük, tanárainknak is sikerült jó emlékeket szerezni a műsorokkal.

Ezután vendégül láttuk tanárainkat, miközben kellemesen elbeszélgettünk velük. Ekkorra már igazán remek volt a hangulat. Így sikerült ezt a hideg, februári estét egy igazán meleg, baráti hangulatú szalagavató ünnepséggé varázsolni itt a Révaiban.

Azt hiszem, hogy az emlékeinkből kitörölhetetlen élménnyel lettünk mindnyájan gazdagabbak, és erősödött az osztályokban a közösségi érzés is.

Kovács Bernadett (12. B)

A kétszintű érettségiről

A sokszor és sokat változó elképzelések után úgy tűnik, hogy most már összeállt a kép a kétszintű érettségi vizsgáról. Megpróbálom összefoglalni a legfontosabb változásokat és azokat a dolgokat, amelyeket tudni kell azoknak, akik érintettek ebben a váltásban.

2005-től megváltozik a záróvizsgák jelenlegi formája. Így tehát a mostani 10. évfolyam lesz az első, akik már az új rendszer szerint fognak érettségizni. Leginkább őket érintik ezek a gondolatok.

Mi az, ami nem változik?

2005-ben is ugyanazokban az időpontokban lehet vizsgázni (a következő évben már lesznek más lehetőségek is)

továbbra is öt tantárgyból kell számot adni a tudásról

négy kötelező tárgy lesz: magyar nyelv és irodalom, történelem, matematika, idegen nyelv

a legalább középfokú C típusú nyelvvizsga kiváltja az érettségit (később már nem)

Mi változik?

két szinten lehet vizsgázni (emelt, közép)

két szinten lehet az utolsó két évben felkészülni

a legtöbb tárgyból írásbeli és szóbeli vizsga is lesz

a vizsga tartalmi része változik (leginkább történelem és matematika esetén)

Mik a teendők?

Az iskola március 15-ig meghirdeti, hogy milyen tantárgyakból kíván a különböző szinteken diákokat felkészíteni az érettségire. A kötelező tantárgyaknak kötelezően benne kell lenni mindkét szinten.

A tanulók május 20-ig eldöntik, hogy melyik tantárgyat milyen szinten kívánják tanulni. A felkészülés nem jelenti azt, hogy olyan szinten kell vizsgázni. (pl. Járhat valaki emelt szintű matematikára, de vizsgázhat középszinten, és fordítva is.)

Nyilván felmerül a kérdés, hogy mit célszerű emelt szinten választani? Mi az előnye az emelt szint-nek? Elvileg az emelt szintű érettségi a mai központi felvételi vizsgát váltaná ki. Vagyis a felsőoktatás elfogadná felvételi helyett. Jelen pillanatban úgy tudjuk, hogy egyetlen felsőfokú oktatási intézmény sem vár el (bölcészkar idegen nyelvi szak kivételével) emelt szintű érettségit. Ez azt jelenti, hogy az egyetemi, főiskolai belépőhöz nem kell emelt szintű érettségit tenni.

Akkor miért választana valaki is ilyen típusú érettségit? Néhány lehetőség:

az emelt szintű nyelvi érettségi 4-es ill. 5-ös esetén középfokú nyelvvizsgát, 3-as esetén alap-fokút jelent

az informatika érettségi megfelelő teljesítés esetén (még nem tudjuk, hogy ez mit jelent) ECDL vizsgát ér

információnk szerint kb. 6-8 többletpont jár érte (120 pontos a skála)

Ezeket kell megfontolni a jelentkezések esetén. Ha nem teszünk emelt szintű érettségit, miért válasszunk emelt szintű felkészítést?

könnyebb lesz középszintű érettségiben jó teljesítményt elérni

olyan ismereteket tanulunk, olyan mélységben, amire szükség lehet a beilleszkedésnél a felsőoktatásban

egyszerűen érdekel a tantárgy, vagy biztos tudást akarunk

Mindent egybevetve az én véleményem az, hogy a felkészülésnél érdemes két-három tárgyat emelt szinten tanulni (ezzel heti 30-32 órát vállaltok kb., mint most). Ezek közül, akinek nincs nyelvvizsgálója, célszerű idegen nyelvet választani, melléje pedig az érdeklődés szerinti körből még egy vagy két tantárgyat felvenni.

Biztosan számos kérdés felmerülhet még, éppen ezért minden 10. osztályt személyesen is felkeresek, és május 20. előtt tartanánk egy fórumot, ahol lehetne kérdezni, illetve pontosítani a felmerülő problémákat.

Addig is mindenkinek jó töprengést kívánok!

Horváth Péter

igazgató

Egy arc a Révaiból - Simon Balázs

A hangosban gyakran hallani ezt a nevet. Lássuk, ki is ő valójában!

Az egész iskolát érdekli, miért nem mentél el a Gordius Matematikaverseny döntőjére. Elárulnád nekünk a nagy titkot?

Nincs itt semmiféle titok. Arról van csak szó, hogy azon a bizonyos hétvégén, amikor ez a verseny lett volna Pécsett, elég sokat kellett tanulnom magyarból és történelemből, így úgy döntöttem itthon maradok.

Ennyire szereted a humán tárgyakat?

Természetesen nem, de itt figyelembe kellett venni, hogy számunkra most az érettségi az elsődleges. Matematikaversenyen pedig már voltam elégszer.

Mit szóltak ehhez a tanáraid?

Nyilván nem örültek neki. Fontos lett volna az iskolát képviselni, de tanulnom is kellett.

Osztálytársaid Zseninek hívnak. Van ennek reális alapja?

Nincs.

De versenyeredményeid szép számmal vannak.

Igen. Amikre talán a legbüszkébb vagyok: Kenguru-versenyen és Arany Dániel-versenyen elért 1. helyezések.

Milyen díjakat szoktál nyerni?

Általában könyveket vagy könyvutalványokat adnak. Volt egy levelezőverseny, ahol egy párizsi utat nyertem, illetve a Kenguru-versenyen minden évben sorsolnak külföldi utakat, így már háromszor lett volna lehetőségem Lengyelországban kirándulni. De mivel a programban hegymászás is szerepelt, nem éltem a lehetőséggel.

Ezek szerint nem szeretsz túrázni. De mint tudjuk, az osztályfőnököd igen. Hogy bírod az osztálykirándulásokat?

Ha a kérdés arra utal, hogy tavaly nem másztam át a Keszthelyi-helységet, akkor ez valóban így van.

Mit is kérdezhetnék mást egy negyedikestől, mint hogy hova mész továbbtanulni?

A BME-re műszaki informatikusnak.

Miért esett erre a választásod?

Érdekel a matematika és a számítástechnika. És jobbat nem találtam.

A Révaiba is így jöttél?

Tulajdonképpen igen. Az utolsó pillanatban döntöttem csak el, hogy ide jövök.

Mit csinálsz szabadidődben?

Tévézek, számítógépezek vagy KÖMAL-feladatokat oldok meg.

Mennyit szoktál készülni egy átlagos napra?

Szinte csak magyart és történelmet tanulok. Ez már majdnem olyan, mintha humán osztályba járnék...

Köszönjük a beszélgetést!

Esze Ágnes és Füzi Melinda (12.D)

Cím nélkül

"Minden embernek a Földön van egy kincse, ami vár rá" - mondta a szíve "Mi, szívek mégis keveset beszélünk ezekről a kincsekről, mert az emberek már nem is akarják felfedezni őket. Csak a gyerekeknek mesélünk róla. Aztán az életre hagyjuk, hogy mindenkit tereljen a sorsa felé. De, sajnós, nagyon kevesen követik az utat, amit nekik szántak, ami a hivatásukhoz és a boldogságukhoz vezetí őket. A világot valami fenyegetőnek látják - és így valóban veszélyessé válik számukra. Ilyenkor mi, szívek mindig halkabban beszélünk, de teljesen sosem hallgatunk el. És reméljük, hogy meghallják a hangunk. Nem akarjuk, hogy az emberek amiatt szenvedjenek, mert nem követték a szívüket."

Kívánom mindenkinek, hogy találja meg azt a Valamit, mindenki saját egyéniségének megfelelően. Valaki a tudásban, valaki a szépségben, a másoknak örömet okozásban, utazásban, szerelemben, amiben akarjátok. Biztos sokan vannak, akik még talán el sem indultak az úton, akiknek eszükbe sem jutott, hogy őket is várhatja valami, ami majd csak az övék lesz... Vagy ha egyszer el is indultak az úton, hamar elfáradtak, és rég elfelejtették az egészet. Nem is csoda, hisz van épp elég dolog, ami elvonja az ember figyelmét.

Eredetileg búcsúzás lenne ez a cikk, de ezt inkább meghagynám másnak, aki jobban ért hozzá, majd mikor kell, úgyis sírunk eleget - vagy nem. Részemről örülök, hogy 4 évig kutathattam, vajon mit is jelent a "révais" szó, és, ha ugyan teljesen objektív kép még most sincs bennem, sok olyan dolgot éltem át közvetve és közvetlen a révais voltomnak köszönhetően, ami jó volt.

A tanulás? Talán annyi - amit megtanultam és belém vésődött a négy év során, sok minden mellett -, hogy nincs általános tanulás, tényleg igen sokfélék vagyunk. Talán annyi, hogy ha ezt elfogadjuk, egész jól

eléledgel ez a sokféle ember egy fedél alatt a Révai folyosóin. Visszatérve az idézetre, még egyszer sok szerencsét mindenkinek, sok színes napot, nem csak az ünnepeken! Viszlát!

Csapó Mónika

Búcsúzik a 12.A

Nem tudok búcsúzni. Sután valami félmosolyt erőltetek az arcomra, megpróbálok valami igazán szép, maradandó gondolatot szavakba önteni. De az eredmény jobb esetben is egy "Hát, akkor ööö viszlát! Ja, és minden jót!" Mennyivel könnyebb egy olyan elköszönés, ami - mondjuk ki őszintén - nem is érdekel. Lezavarom, utána mehetek a dolgomra, és körülbelül 30 másodpercet vesz igénybe.

Most viszont zavarban vagyunk. Mosolyogni próbálunk, a legszebb arcunkat mutatni, és valami maradandót hagyni, hogy ha kimondják a nevünket, valakinek eszébe jusson egy-egy mondat, egy nevetés vagy egy szép emlék.

Nem nagy dolog: elköszönni 34 másik embertől, tanárainktól és az iskolától - gondolhatják mások, és tettük ezt mi is még néhány évvel ezelőtt. Ez tényleg nem is olyan nehéz.

Csak ha az a 35 ember egy osztály volt - bár sokszor máshol lettünk volna, másokkal, és nehezen viseltük egymás különbségeit -, 4 évet együtt töltöttünk. 4 évet, amely a lázas, ismerkedős napoktól elvezetett az "érettségi" szóra görcsbe ránduló gyomorral eltöltött hetekig. Volt időnk arra, hogy megismerjük egymást, barátokká. Esetleg riválisokká váljunk, és megkössük a magunk véd - és dacsövetségét. Szerintem nem kell mondani, milyen örömet jelentett egy váratlan írásbeli felelet közben egy, a hátsó sorokból érkező puska, váratlan segítség.

Akik pedig igazi barátokká váltak ez alatt a viharos négy év alatt, egyre gyakrabban szegeznek egymásnak a kérdést: "Ugye sokszor találkozunk majd?" "Meglátogatsz az ország másik végében is?"

Sokunkban megdőlt az a hit, hogy szépnek születni kell, és ebben a kérdésben csak a külső számít, amikor 17 ember az okosak mellett megalapította a szépek csoportját matematikából.

A gyógyfizikáról pedig sokáig úgy hittük, jelentését orvosi lexikonban kell keresni. Pedig nem. Igazán nem kell messzire menni, csak a fizikaterem falai közé.

Ez a terem is egy a sok közül, ahol eldöntöttük, hagyjuk az elméleti matematikusi vagy a fizikusi pályát, és választunk egy hozzánk jobban illőt.

Lesz belőlünk közgazdász, orvos, építész, reméljük, Nobel-, Pulitzer- és "Év embere"-díjas szakember.

Bár ez még messze van, előtte majd utoljára végigsétálunk a folyosón, beköszönünk a portára, a kapun kilépve szende mosollyal, kicsit zavartan csak annyit mondunk: "Viszlát Révai! Minden jót!"

12.A

In Memoriam Bakter

Kinyílt az ajtó, és egy hang megszólalt: "Lépj be!" Beléptem. A terem füstös levegőjén át kifehérltek a rideg, ismeretlen, és kegyetlen arcok. Tudtam, hogy most olyan kor következik el, amidőn minden tettem, minden gondolatom és minden, amiben eddig hittem, vagy elenyészik vagy életre ébred. Ím a Bizottság, amely sorsomról dönteni fog. Valaki közülük megszólított: "Az ítéletét már tudja, a sors tehát elkerülhetetlen. Hagy-e valamit az utókornak?" Mire én átadtam egy levelet, melyben ez állt: Én 12. b, a küzdés s az öröm négy éve után elmondhatom, hogy nem fogom megbánni soha. Most búcsúzom tőletek, és átadom mindazt a küzdésvágyat, szellemiséget, amiben részem volt. Köszönetet mondok tanárainknak a tudásért, a kitartásért, a türelemért. Ugyanazokat az

emlékeket, boldog pillanatokot kívánom az eljövendő korok gyermekeinek. Mindig második otthonként tekintettem erre a helyre. Az ódon falak tovább állnak, őrzik emlékeket. De persze én is csak egy voltam a sok osztály közül. Most kilépek a Keringésből, noha ezzel az iskola szívverése nem áll meg. Viszlát, erőt s erényt, bajtársak! Az ítéskész átvette a levelet, és határozottan a következőket mondta: "A büntetés: életbevetettség. Emlékét megőrizzük." Megfordultam, és kimentem az ajtón. A késő tavaszi Nap sugarai arcomat hevítették. Ekkor nagy lélegzetet vettem az élet levegőjéből.

"Találkozás és búcsúzás -
az élet annyi csak.
Valaki jön, valaki megy -
S az emlék megmarad."

(Leonard Da Ung)

Nagy Oszkár
Páros Ádám
Szabó Tamás

A 12.C krónikája

1999. aug. 26-án szép nap virradt a Révaira. Ekkor léptük át először hivatalosan - a gólyatábortól kissé elnyúltnan, de világmegváltó tervektől fűtve - a híres baglyos ajtó küszöbét. Első napjaink a csendes nézelődés helyett rögtön a césektől megszokott kemény munkával teltek, így életünk második tanóráján már csernobili krumplikat rajzoltunk Juhász Zoltán tanár úrral, és rövidesen az ábécét is kívülről fújtuk (egy levegővel!) Wenczel Imrének köszönhetően. Aztán "csendesesen" teltek napjaink. A választások akkor még legális hedonizmusa után karácsonyi punnyadás vette volna kezdetét, mikor osztályfőnökünk, Váradiné Marczali Piroska megkongatta fejünk fölött a vészharangot. Mert a Révaiban karácsonykor bizony műsort szokás csinálni. Na igen, műsor az nálunk mindig volt... Aztán, mielőtt általános nihil ütötte volna fel a fejét, Mennyből az angyal szövegekkel és csillagszóróval felfegyverkezve támadtunk. És mivel a cések tudják, hogy a jó szándék és a szeretet a lényeg, mi ezt a műsort minden évben csupa szeretettel (és a nagy érdeklődésre való tekintettel) megismételtük. Mi történt még? Másodikban meghódítottuk Mónosbél, zuhogó esőben körülnéztünk Egerben (a Szépasszony-völgyet sem hagytuk ki...), tavaly pedig... no comment. A közbeékelt, egyre rövidebbnek tűnő nyarak meg teltek, a fűzfői tábor biztos pont lett sokunk számára. (Szabadstranddal, tábortúzzal, a kisbolttal az utca végén, na meg Almádiból hazagyaloglással, és füredi bornapok-hetek?-élményekkel.). Az idei gólyatáborban pedig már Akaliban szervezte kis egységünk a gólyák ... hm... beavatását. - Utólag is köszönjük a megvesztegetésre szánt Magnumokat és üdítőket... aztán a szeptemberrel eljött a vészjósló, a rettenetes, a felelősségteljes és ijesztő... érettségi éve. Minthogy "a diák törekszik a legkisebb energialeadásra" (Sárvári István), mi is kerestünk magunknak egy Alibit, vagy szünetekben a dohányzó napfényes szigetét (szigorúan csak a 18 éven felüliek...). Egyébként kezdünk rájönni, hogy ez így egész kényelmes. És most elmegyünk.

Köszönjük tanárainknak a sok felelet-és dolgozathalasztást, hogy nem rohantak ki az óráinkról, hogy elviseltek minket.

Nem fenyegetés: még találkozunk. Addig is, a sárigeskitkígyó legyen veletek!

L. J.

Várunk...

Nem. Abban az évben sem jött el a második megváltó. De ki is vette volna észre a rohanó világban, a választások viharában, az állandó - megélhetésért, létért való - küzdelemben, a pöfögő kocsik zajában... Azt a világot éltük, amikor az emberek csak elmentek egymás mellett, mindenki az időhiányra hivatkozott, a sok elfoglaltságra, vagy még arra sem vette a fáradságot... A 200*. évben is történelmet írtunk, igen. Nemcsak azért, mert sikerült a Földünket abban a helyzetben tartanunk, amelyben még lélegzik, a pulzusa is érezhető, de energiájának maximális mennyiségét elvontuk tőle. Csak épphogy életben tartható - műszerek segítségével - ,és nekünk ezért az ajándék létért hálásnak kéne lennünk. Hálás vagyok. Hálás, hogy még le tudom írni ezt a szót. A történelemkönyvekben is benne lesz, hogy 200*. május 32-én két fiú nyolc embert ölt meg néhány piszkos bankjegyért, hogy: ha megbántottak, csak farzsebünkbe kellett nyúlni a pisztolyért, hogy: nemzetek gyilkolták más nemzet kultúráját, hogy: kettéoszlott az ország, mert az egyik fele igazabbnak érezte magát a másiknál, s áprilisban is hordta még a rózsaszín cipőfűzőt. Ha ebben a világban az ember nem "tömegnek" született, és Isten megverte szabad gondolkodással, vagy teremtett magának egy saját világot, és keresett hozzá hasonló szerencsétleneket, vagy beállt ő is statisztának az éppen forgatott nagyszabású sikerfilmbe, s tette, amit a rendező diktált. Szidta a forgatókönyvíró, amiért nem írt neki nagyobb szerepet, de sosem mert eléállni, és beolvasni neki. Nem is tudta volna, hogy kit keressen, mert az író még a főszereplők sem ismerték. Miért is érdekelte volna őket kiléte. Ők többé-kevésbé elégedettek voltak. Ha jó volt a gázsi, a gyilkos szerepét is vállalták. (Némelyik így lett tehetségtelenül is híres.) A szereplőket váltogatták, néha egyet-egyét közkívánatra feltámasztottak, s a történet írta önmagát. A díszlet egyre kopárabb lett. Minden nap kivágtak egy fát, hogy olajkutat fúrjanak a helyén - persze csak olyan filmbéli kellékizét... A forgatás még ma is tart... világsikert akarnak... A mobiltelefonok kora volt ez, amikor a holdjáró-loverek piercinget lőttek a nózijukba, és a diddsóban kontaktlencsén át bámulták egymás műbájait, és sunshine-feelingjük lett a happy-faces fájdalomcsillapítótól, és depisek voltak, ha letört a műkörmük. De elmúlt az az év is. (Igaz, a film máig sem hozott sem világ-, sem kasszasikert - mindenkinek - ,de a stáb nem adja fel...) Visszanézve fújhatunk egy nagyot: túléltek. És ez a lényeg. Nagy szerencsénk van, hogy mi már egy új, jobb világban élhetünk. A családok egyre népesebbek, nyáron a Riviérára megyünk nyaralni, télen kandalló mellett olvassuk Márait, s az élet nagy dolgairól beszélgetünk. Legalább hetente egyszer kísértálunk az erdőbe, hallgatjuk a háborítatlan természet lélegzését... és Godot-ra várunk...

Kovács Nikoletta (12. F)